

مجموعه پرسش و پاسخ (کلیسای تعمیدی)

توضیحات جان پای پر

مجموعه پرسش و پاسخ؟

مجموعه پرسش و پاسخ به چه معنا است؟

پولس در رسالهٔ اول قرن‌تین ۱۹:۱۴ می‌گوید: «در کلیسا بیشتر می‌پسندم که پنج کلمه به عقل خود گویم تا دیگران را نیز تعلیم دهم، از آنکه هزاران کلمه به زبان بگویم.» و در رسالهٔ غلاطیان ۶:۶ می‌نویسد: «اما هر که در کلام تعلیم یافته باشد، معلم خود را در همهٔ چیزهای خوب مشارک بسازد.» و اعمال رسولان ۲۵:۱۸ می‌فرماید اَپُلُس «در طریق خداوند، تربیت یافته» بود.

در هر یک از این آیه‌ها، واژه‌ای که «تعلیم» ترجمه شده است در زبان یونانی katecheo تلفظ می‌شود که به معنای تعلیم حقیقت کتاب مقدس به شکل منظم و روشمند می‌باشد. در این روش، به طور معمول، مجموعه پرسشهایی مطرح می‌شوند که بر مبنای کتاب مقدس به آنها پاسخ و در موردشان توضیح داده می‌شود.

تاریخچهٔ مجموعه پرسش و پاسخی که پیش‌رو است به چه منبعی بازمی‌گردد؟

این مجموعه حاصل بازنویسی «مجموعه پرسش و پاسخ کلیسای تعمیدی» است که نخستین بار در سال ۱۶۸۹ به همت کلیسای تعمیدی، در بریتانیای کبیر، به قلم درآمد، سپس در سال ۱۷۴۲ انجمن تعمیدی فیلادلفیا آن را پذیرفت و مورد استفادهٔ خود قرار داد. این مجموعه از مجموعه پرسش و پاسخ معروف و شناخته‌شده‌ای به نام «وست مینستر» که از مسیحیان اصلاح‌گرا به شمار می‌رفتند الگو گرفته است. در شماری از پرسشهایی که در ابتدا مطرح گشته است توضیحاتی مختصر گنجانده شده تا والدین را یاری رساند که آن پرسشها را به زبان ساده‌تر برای فرزندانشان توضیح دهند.

آیا در کتاب مقدس آموزه‌ای وجود دارد که به چنین تعلیمی اشاره نماید؟ شماری از آیات کتاب مقدس به این تعلیم اشاره دارند. برای نمونه، در رسالهٔ رومیان ۱۷:۶ پولس شکر می‌گوید که «الآن از دل مطیع آن صورت تعلیم گردیده‌اید که به آن سپرده شده‌اید.» و رسالهٔ دوم تیموتائوس ۱:۱۳ می‌فرماید: «نمونه‌ای بگیر از سخنان صحیح که از من شنیدی.» و اعمال رسولان ۴۲:۲ می‌فرماید: «در تعلیم

رسولان، مواظبت می نمودند.» و رسالهٔ دوم تسالونیکیان ۱۵:۲ می فرماید: «استوار باشید و آن روایات را که از ما آموخته‌اید نگاه دارید.» و اعمال رسولان ۲۷:۲۰ می فرماید: «از اعلام نمودن شما به تمامی ارادهٔ خدا کوتاهی نکردم.»

پس، از قرار معلوم، در کلیسای اولیه، مجموعه رهنمودهایی اصیل و قابل اطمینان و حتی روشی برای تعلیم آنها وجود داشته است.

چرا وجود چنین پرسشها و پاسخهایی از اهمیت برخوردار است؟

۱. به ما حکم شده که «در ایمان بنیاد نهاده و قائم بمانید و جنبش نخورید» (کولسیان ۱:۲۳).

۲. از ما خواسته شده «تا به یگانگی . . . معرفتِ تامّ پسر خدا . . . برسیم، تا بعد از این اطفال مُتموِّج و رانده شده از باد هر تعلیم نباشیم» (افسیسیان ۴:۱۳-۱۴).

۳. فریب‌دهندگان بسیاری وجود دارند (اول یوحنا ۲:۲۶).

۴. درک برخی آموزه‌ها دشوار است و «مردمان بی‌علم و ناپایدار آنها را تحریف می‌کنند تا به هلاکت خود برسند» (دوم پطرس ۳:۱۶).

۵. باید رهبرانی تربیت یابند تا «بتوانند به تعلیم صحیح نصیحت کنند و مخالفان را توبیخ نمایند» (تیطس ۱:۹).

چگونه شروع کنیم؟

این مجموعه پرسش و پاسخ را جزیی از برنامهٔ روزانه در خانواده‌تان قرار دهید و یا اینکه شخصاً از آنها بهره ببرید. بسیار هیجان‌زده هستیم که در بنای نسلی محکم و استوار که امیدشان را بر خدا قرار می‌دهند با شما شریک می‌باشم.

با شما می‌آموزم و با شما تعلیم می‌دهم.

جان پای پر

صد و هجده پرسش و پاسخ

گاه، شاید بتوان به شکل‌های دیگری نیز این پرسش‌ها را پاسخ داد. شما از این آزادی برخوردارید که در چارچوب کتاب مقدس، در هر بخش که امکانش وجود دارد و مفید و ثمربخش است، پاسخ‌های صحیح دیگری را نیز عنوان کنید. هدف از این پرسش و پاسخ این نیست که پاسخ‌های شما جامع، کامل، و بدون نقص باشند، بلکه مقصود این است که به پاسخ‌هایی صحیح دست یابید تا «در فیض و معرفت خداوند و نجات‌دهنده‌ی ما، عیسی مسیح، ترقی کنید» (دوم پطرس ۳: ۱۸).

پرسش ۱: اولین و برترین وجود کیست؟

پاسخ: اولین و برترین وجود خدا است.

آیه: اشعیا ۴۴: ۶؛ مزمور ۱۰۸: ۱؛ ۹۶: ۴؛ ۹۷: ۹؛ اول سموئیل ۲: ۲.

پرسش ۲: هدف اصلی انسان چیست؟

پاسخ: هدف اصلی انسان این است که خدا را جلال دهد و تا ابد از او لذت ببرد.

آیه: اول قرنیتیان ۱۰: ۳۱؛ مزمور ۱۱۶: ۱۱؛ ۳۷: ۴؛ ۷۳: ۲۵-۲۶؛ اشعیا ۴۳: ۷.

توضیح: «جلال دادن» به این معنا نیست که ما خدا را پر جلال می‌گردانیم، بلکه بدان معنا است که پر جلال بودنش را بازتاب می‌دهیم یا نمایان می‌سازیم. «منظور» یا «مقصود» نیز واژگان دیگری هستند که می‌توانید به جای واژه «هدف» به کار ببرید.

پرسش ۳: از کجا می‌دانیم خدا وجود دارد؟

پاسخ: جلوه‌ی طبیعت در انسان و همچنین عملکردهای خدا به صراحت اعلام می‌دارند که خدا وجود دارد. حال آنکه، فقط کلام خدا و روح خدا است که خدا را به شکلی نافذ و ثمربخش به ما مکشوف می‌نماید تا بتوانیم به نجات ابدی دست یابیم.

آیه: رومیان ۱: ۱۸-۲۰؛ مزمور ۱۹: ۱-۲؛ دوم تیموتائوس ۳: ۱۵؛ اول قرنیتیان ۱: ۲۱-۲۴؛ ۹: ۲-۱۰؛ متی ۱۱: ۲۷.

توضیح: این پرسش دو نوع شناخت را مطرح می‌سازد. یکی، شناخت طبیعی است که از وجدان انسان و از عملکرد خدا در طبیعت سرچشمه می‌گیرد («جلوه طبیعت در انسان») و دیگری شناخت روحانی یا نجات بخش است که از تشخیص ارزش واقعی خدا و زیبایی شخصیتش سرچشمه می‌گیرد. همه انسانها از شناخت طبیعی خدا برخوردارند و همین شناخت آنها را جوابگو می‌سازد تا خدا را حرمت نهند و شکرگزارش باشند. اما شناخت روحانی فقط از آن کسانی است که روح خدا بر کوری باطنی‌شان چیره شده باشد (اول قرن‌تین ۲: ۱۴-۱۶). فرزندان ما باید این تفاوت را درک نمایند تا مبدا چنین پندارند که چون به طور طبیعی خدا را می‌شناسند پس رستگارند. اما یادمان باشد که شیاطین هم از چنین شناخت طبیعی برخوردارند (یعقوب ۲: ۱۹).

پرسش ۴: کلام خدا چیست؟

پاسخ: نوشته‌های عهدعتیق و عهدجدید که الهام الهی هستند «کلام خدا» را تشکیل می‌دهند. این کلام خدا یگانه قانون و قاعده‌عاری از خطا برای ایمان و عمل است.

آیه: دوم پطرس ۱: ۲۱؛ دوم تیموتائوس ۳: ۱۶-۱۷؛ اشعیا ۸: ۲۰؛ متی ۵: ۱۷-۱۸؛ اول قرن‌تین ۲: ۱۳؛ مزمو ۱۹: ۷-۸.

توضیح: می‌توان چنین توضیح داد که عهدعتیق آن بخش از کلام خدا است که پیش از تولد عیسی نوشته شد و عهدجدید آن بخش از کلام خدا است که پس از تولد عیسی مکتوب گشت. عبارت «عاری از خطا» بدین معنا است که کلام خدا در تعالیمش ما را هرگز به بیراهه نخواهد برد. کلام خدا صحیح است و اشتباه نمی‌کند. کلام خدا قابل اعتماد است. واژه «ایمان» به طرز تفکر و احساسات صحیح اشاره دارد، چنان که واژه «عمل» به کردار صحیح اشاره می‌کند. ما افکار و احساسات و اعمالمان را با قاعده کتاب مقدس می‌سنجیم. واژه «الهام» نیز بدین معنی است: خدا دمیده است، یعنی خدا به واسطه روحش سخنگویانش را هدایت نمود تا به زبان خودشان کلام خدا را بیان دارند.

پرسش ۵: از کجا می‌دانیم کتاب مقدس کلام خدا است؟

پاسخ: کتاب مقدس با آسمانی بودن آموزه‌هایش، یکپارچگی بخش‌هایش، قدرتش در نجات گناهکاران، و بنای مقدسان ثابت می‌کند کلام خدا است. اما فقط روح خدا است که می‌تواند ما را قانع کند تا بپذیریم کتاب مقدس کلام خدا است و مطیع آن گردیم.

آیه: اول قرن‌تین ۲: ۶-۷، ۱۳-۱۶؛ مزمور ۱۹: ۷-۹؛ ۱۱۹: ۱۸، ۱۲۹؛ اعمال رسولان ۱۰: ۴۳؛ ۲۶: ۲۲؛ ۱۸: ۲۸؛ عبرانیان ۴: ۱۲؛ رومیان ۱۵: ۴؛ یوحنا ۱۶: ۱۳، ۱۴؛ اول یوحنا ۲: ۲۷-۲۰؛ دوم قرن‌تین ۳: ۱۴-۱۷؛ ۴: ۴، ۶.

توضیح: واژه «آسمانی» به این واقعیت اشاره دارد که ماهیت تعالیم کلام خدا چنان است که نمی‌توان آنها را صرفاً با منابع انسانی توضیح داد. آنها از اعلا نشان گشته‌اند. «هرگز کسی مثل این شخص سخن نگفته است» (یوحنا ۷: ۴۶). «یکپارچگی بخش‌هایش» نیز به طور خاص از آن جهت مد نظر است که کل کتاب مقدس، یکپارچه، به مسیح اشاره دارد. «جمیع انبیا بر او شهادت می‌دهند» (اعمال رسولان ۱۰: ۴۳). در خصوص اعتبار کتاب مقدس، در طی تاریخ، بحثها و گفتگوهای تحقیقاتی و مفصلی صورت گرفته است. اما معمولاً مسیحیان معمولی با چنین مباحثاتی آشنایی ندارند و از این رو چنین مباحثاتی نمی‌توانند به شکلی فراگیر و گسترده در خدمت پشتیبانی از کتاب مقدس قرار گیرند. ولی لازم است چنین بحثها و تبادل نظرهایی در عرصه تحقیقات صورت گیرد.

پرسش ۶: آیا همه می‌توانند از کتاب مقدس استفاده کنند؟

پاسخ: نه فقط همگان مجاز به استفاده از کتاب مقدس هستند، بلکه به همگان حکم و توصیه شده است تا کتاب مقدس را بخوانند و بشنوند و آن را درک نمایند.

آیه: یوحنا ۵: ۳۹؛ لوقا ۱۶: ۲۹؛ اعمال رسولان ۸: ۲۸-۳۰؛ ۱۷: ۱۱.

پرسش ۷: کتاب مقدس در اصل چه تعلیم می‌دهد؟

پاسخ: کتاب مقدس در اصل تعلیم می‌دهد که انسان باید درباره خدا چه باوری داشته باشد و خدا چه وظیفه‌ای را از انسان می‌طلبد.

آیه: دوم تیموتائوس ۳: ۱۶-۱۷؛ یوحنا ۳۱: ۲۰؛ اعمال رسولان ۱۴: ۲۴؛ اول قرنتیان ۱۱: ۱۰؛ جامعه ۱۳: ۱۲.

پرسش ۸: خدا چیست؟

پاسخ: خدا روح است، خدا نامتناهی است، خدا ابدی است، خدا تغییرناپذیر است. خدا در وجودش حکمت است، قدرت است، قدوسیت است، عدالت است، نیکویی است، حقیقت است.

آیه: یوحنا ۴: ۲۴؛ مزمور ۸۹: ۱۴؛ ۲: ۹۰؛ ۵: ۱۴۷؛ یعقوب ۱: ۱۷؛ مکاشفه ۴: ۸؛ خروج ۳۴: ۶-۷؛ اول تیموتائوس ۱: ۱۷؛ اعداد ۲۳: ۱۹.

توضیح: «نامتناهی» به چه معنا است؟ (عظمت او محدوده‌ای ندارد!) «ابدی» به چه معنا است؟ (او هرگز آغازی نداشته است و هرگز پایانی نخواهد داشت!) خدا چگونه می‌تواند به ما پاسخ دهد و همچنان «تغییرناپذیر» بماند؟ (شخصیت خدا هرگز تغییر نمی‌کند. خدا همواره بر اساس اصول و قواعدی ثابت عمل می‌کند. حتی پاسخ‌هایش به ما نیز از پیش تدبیرشده و معلومند، از این‌رو، مقاصد و اهدافش تغییر نمی‌کنند).

پرسش ۹: آیا بیش از یک خدا وجود دارد؟

پاسخ: فقط یک خدای زنده و حقیقی وجود دارد.

آیه: تثنیه ۴: ۶؛ ارمیا ۱۰: ۱۰؛ مزمور ۹۶: ۴-۵.

توضیح: «خدایانی» وجود دارند که بت هستند اما «زنده» نیستند و «خدایانی» وجود دارند که فرشتگان یا دیوها هستند اما خدای «حقیقی» نیستند، یعنی ابدی، نامتناهی، و تغییرناپذیر نیستند. فقط یک خدای زنده و حقیقی وجود دارد.

پرسش ۱۰: در وجود الهی، چند شخصیت وجود دارد؟

پاسخ: در وجود الهی، سه شخصیت وجود دارد: پدر، پسر، روح القدس، که هر سه یک خدا هستند با یک ذات که در قدرت و جلال برابرند.

آیه: اول قرن‌تینان ۱۱:۲؛ ۶:۸؛ یوحنا: ۱:۱؛ ۱۰:۳۰؛ ۱۴:۹؛ ۲۰:۲۸؛ اعمال رسولان ۵:۳-
۴؛ متی ۱۹:۲۸؛ دوم قرن‌تینان ۱۳:۱۴؛ کولسیان ۲:۹؛ عبرانیان ۱:۳.

توضیح: لازم است در اینجا واژه «وجود الهی» به کار برده شود، زیرا نباید بگوییم در خدا سه شخصیت وجود دارد. خیر، سه شخصیت وجود دارند که هر سه خدا هستند. همچنین نباید بگوییم سه خدا وجود دارد، بلکه یک خدا وجود دارد و این سه شخصیت مجزا از یکدیگرند و هر یک در آفرینش جهان هستی و در نجات بشر نقش‌های خاصی بر عهده دارند. اما هر سه شخصیت کاملاً با یکدیگر هماهنگ هستند (به شکلی که از درک ما خارج است) و هر سه خدای کامل هستند.

پرسش ۱۱: مقدرات خدا چیست؟

پاسخ: مقدرات خدا همانا هدف و مقصود ابدی او است که مطابق با رأی اراده‌اش و برای جلال خودش پیش آمده‌های آینده را از پیش مقرر فرموده است.

آیه: افسسیان ۱:۱۱؛ رومیان ۱۱:۳۶؛ دانیال ۴:۳۵؛ اشعیا ۴۶:۱۰؛ مزبور ۱۱۵:۳؛
عاموس ۳:۶.

توضیح: می‌توانید این حقیقت را بدین شکل خلاصه کنید: «مقدرات خدا طرحها و برنامه‌هایی هستند که او برای تاریخ در نظر دارد و وقوعشان حتمی است.» هدفی که خدا برای جهان در نظر دارد ابدی است، زیرا هرگز زمانی وجود نداشته که خدا ندانسته باشد چه می‌خواهد بکند. اهداف خدا مطابق با رأی اراده او است، یعنی خدا با شخص دیگری مشورت نمی‌کند. همه چیز از فکر خودش سرچشمه می‌گیرد. همه تدبیرهایش به این منظور بوده و هست که جلال خویش را عیان‌تر سازد. هیچ چیز خارج از مقدرات خدا انجام نمی‌پذیرد.

پرسش ۱۲: چگونه خدا مقدراتش را اجرا می‌نماید؟

پاسخ: خدا در آفرینش جهان هستی و در مشیت الهی‌اش مقدرات خویش را اجرا می‌نماید.

آیه: پیدایش ۱:۱؛ مکاشفه ۴:۱۱؛ متی ۵:۴۵؛ ۶:۲۶؛ اعمال رسولان ۱۴:۱۷؛ امثال
سلیمان ۱۶:۹؛ ۳۳:۲۱؛ ۲۰:۲۴؛ ۲۱:۱، ۳۱.

توضیح: می‌توانید به جای واژه «اجرا» واژگان «عملی ساختن» یا «به انجام رساندن» یا «سبب شدن» را به کار ببرید. در پرسشهای بعدی، به بررسی واژه «مشیت» می‌پردازیم. اما در حال حاضر می‌توان چنین گفت که مشیت خدا به طریقی اشاره دارد که خدا به وسیله آن همه مخلوقاتش و همه عملکردهایشان را حفظ می‌نماید و بر آنها حاکم است (مانند بر زمین افتادن یک پرنده یا انتخاب یک رییس جمهور). مشیت خدا به طور کلی به حاکمیت خدا بر جهانی اشاره دارد که خود آن را آفریده است.

پرسش ۱۳: آفرینش به چه معنا است؟

پاسخ: آفرینش یعنی اینکه خدا با قدرت کلامش از نیستی هستی آفرید و از هیچ همه چیز را به وجود آورد و همه چیز بسیار نیکو بود.

آیه: پیدایش ۱:۱، ۳۱؛ عبرانیان ۱۱:۳؛ خروج ۱۱:۲۰؛ رومیان ۴:۱۷.

توضیح: پیش از آفرینش، فقط خدا وجود داشت، خدایی که در مشارکتی مقدس با اعضای تثلیث بود. از این رو، عملکرد خدا در آفرینش همواره با آنچه ما خلق می‌کنیم متفاوت است. ما خلقتمان را از هستی آغاز می‌کنیم نه از نیستی. ما از یک چیز چیزی دیگر به وجود می‌آوریم.

پرسش ۱۴: خدا انسان را به چه شکلی آفرید؟

پاسخ: خدا انسان را مرد و زن آفرید. انسان را به تصویر خود و بهره‌مند از معرفت و عدالت و قدوسیت آفرید تا بر مخلوقات حکومت نماید.

آیه: پیدایش ۱:۲۷-۲۸؛ کولسیان ۳:۱۰؛ افسسیان ۴:۲۴.

توضیح: اینکه می‌گوییم ما به تصویر خدا و «بهره‌مند از معرفت و عدالت و قدوسیت» آفریده شدیم منظورمان این نیست که ما نیز از هر چیزی که خدا بر آن واقف است آگاهیم و نه اینکه به مانند او چشمه عدالت و قدوسیت هستیم، بلکه منظورمان این است ما این توانایی را داشتیم که بتوانیم در معرفت و عدالت و قدوسیت خدا سهیم باشیم و این سهیم بودن فقط بر رابطه‌ای سرشار از اعتماد

و محبت استوار بود. هیچ مخلوق دیگری که پایین تر از فرشتگان قرار دارد از چنین قابلیتی برخوردار نیست.

پرسش ۱۵: مشیت خدا چیست؟

پاسخ: مشیت خدا عملکردهای قدوس، حکیمانه، و پر قدرت خدا است که همه مخلوقاتش و همه عملکردهایشان را حفظ می نماید و بر آنها حاکم است.

آیه: نحμία ۶:۹؛ کولسیان ۱۷:۱؛ عبرانیان ۳:۱؛ مزمور ۱۹:۱۰؛ متی ۲۹:۱۰-۳۰.

توضیح: با توجه به اینکه همواره بحث شانس و اقبال مطرح بوده، لازم و سودمند است که در خصوص مشیت خدا با فرزند خود صحبت کنید. آیا شانس و اقبال و اموری از این قبیل در مشیت خدا جایگاهی دارند؟ «قرعه در دامن انداخته می شود، لیکن تمامی حکم آن از خداوند است» (امثال سلیمان ۱۶:۳۳). همچنین لازم است بر این نکته تأکید نمایید که شاید بسیاری از کارهایی که خدا در مشیتش انجام می دهد قدوس و حکیمانه به نظر نرسند (مانند طوفانهایی که هزاران تن را از بین می برند)، اما بر این هم تأکید نمایید که خدا اهدافی نهان دارد (تثنیه ۲۹:۲۹) و ما آن قدر عظیم و فهیم نیستیم که بتوانیم به آنها پی ببریم. حال آنکه، داور جهان کسی است که همواره به درستی عمل می کند (پیدایش ۱۸:۲۵).

پرسش ۱۶: وقتی خدا انسان را آفرید، چه مشیت خاصی را در مورد او اجرا نمود؟

پاسخ: وقتی خدا انسان را آفرید، با او عهد بست که انسان باید زیست کند و از همه برکات آفرینش بهره برد. ولی اگر از اطاعتی که ثمره ایمان است دست کشد خواهد مرد. خدا به انسان حکم نمود از درخت شناخت نیک و بد نخورد، که اگر چنین کند او که مانند یک کودک برای همه چیز به خدا متکی است از وابستگی و تکیه به خدا رویگردان خواهد شد.

آیه: پیدایش ۲:۱۵-۱۷؛ غلاطیان ۳:۱۲؛ رومیان ۵:۱۲.

توضیح: «شناخت نیک و بد» یعنی این قابلیت که خودمختارانه حکم دهید چه چیزی برایتان سودمند (نیک) و چه چیزی زیانبار (بد) است. خدا این را منع

می‌کند که انسان بخواهد همه چیز را مستقل از او ارزیابی نماید. خدا به انسان حکم می‌کند در مراقبت حکیمانه و پرمهر پدر آسمانی‌اش، با ایمان، سلوک نماید (آیاتی که به عبارت «شناخت نیک و بد» اشاره می‌کنند از این قرارند: پیدایش ۳: ۵، ۲۲؛ دوم سموئیل ۱۴: ۱۷؛ اشعیا ۷: ۱۵؛ دوم سموئیل ۱۹: ۳۵).

پرسش ۱۷: آیا نخستین والدین ما در آن اطاعت مسروری که برای آن آفریده شده بودند باقی ماندند؟

پاسخ: خیر، آنها خواستند مانند خدا باشند. نخستین والدین ما از اطاعت ایمان روی تافتند. میوه ممنوعه را خوردند. به خدا گناه ورزیدند و از بی‌گناهی و معصومیتی که در آن آفریده شده بودند سقوط کردند.

آیه: پیدایش ۳: ۱-۷؛ جامعه ۲۹: ۷؛ رومیان ۵: ۱۲.

پرسش ۱۸: گناه چیست؟

پاسخ: گناه تخطی از اراده مکشوف خداست، اراده‌ای که تعلیم می‌دهد اعمال ما باید از دل با ایمان سرچشمه گیرند و در قدوسیت کامل و برای جلال خدا باشند.

آیه: اول یوحنا ۳: ۴؛ رومیان ۵: ۱۳؛ ۱۴: ۲۳؛ اول پطرس ۱: ۱۶؛ متی ۵: ۴۸؛ اول قرنطیان ۱۰: ۳۱.

توضیح مختصر: هر نگرش یا خواسته یا عملی که حکمی از کتاب مقدس را به صراحت زیر پا گذارد یا از دل بی‌ایمان سرچشمه گیرد یا برای جلال خدا صورت نگیرد گناه است.

پرسش ۱۹: گناه نخستین والدین ما چه بود که به موجبش از جایگاهی که در آن خلق شده بودند سقوط کردند؟

پاسخ: گناه نخستین والدین ما که به موجبش از جایگاهی که در آن خلق شده بودند سقوط کردند خوردن میوه ممنوعه بود.

آیه: پیدایش ۳: ۶، ۱۲، ۱۳.

پرسش ۲۰: آیا با نخستین گناهِ آدم کل نژاد بشر سقوط کرد؟

پاسخ: کل نژاد بشر که از نسل آدم بودند و به نظام معمول تولید مثل به دنیا آمدند، همگی، در آدم گناه کردند و همگی در نخستین گناهِ آدم با او سقوط کردند.

آیه: اول قرنیتیان ۲۱:۱۵-۲۲؛ رومیان ۵:۱۲، ۱۸-۱۹.

توضیح: خدا کل نژاد بشر را در آدم نگریست و وقتی آدم گناه کرد همه ما در او گناه کردیم. از آنجا که ذات ما به نژاد آدم برمی‌گردد، ما نیز ذاتاً از نظر اخلاقی فاسد هستیم. از همان زمان که نطفه ما در رحم شکل گرفت، ما «طبعاً» زیر غضب خدا قرار گرفتیم (افسسیان ۳:۲). به این دلیل است که ایمان آوردن و نجات ابدی صرفاً یک تصمیم نیست، یعنی این‌گونه نیست که ما اراده کنیم و تصمیم بگیریم از مسیح پیروی نماییم، بلکه باید خلقت تازه، تولد تازه، و تغییر دل صورت بگیرد.

پرسش ۲۱: واقعۀ سقوط آدم نژاد بشر را به چه وضعیتی دچار کرد؟

پاسخ: واقعۀ سقوط آدم نژاد بشر را به گناه و سیاه‌روزی دچار کرد.

آیه: مزمور ۵۱:۵؛ رومیان ۵:۱۸-۱۹؛ اشعیا ۷:۱۸؛ اشعیا ۵۳:۶؛ یوحنا ۳:۶-۷؛ افسسیان ۲:۱-۳؛ اول قرنیتیان ۲:۱۴.

پرسش ۲۲: آن گناه، پلیدی، و زشتیِ وضعیتی که کل نژاد بشر در آن سقوط نموده است چیست؟

پاسخ: آن گناه، پلیدی، و زشتیِ وضعیتی که کل نژاد بشر در آن سقوط کرده است در جرم نخستین گناه آدم و فقدان عدالت اولیه و فاسد شدن کل ذات ما (که معمولاً گناه اولیه نامیده می‌شود) خلاصه می‌شود، به اضافه گناهان و خطاهایی که در عمل از این ذات سرچشمه می‌گیرند.

آیه: رومیان ۵:۱۹؛ ۱۰:۳؛ افسسیان ۱:۲؛ اشعیا ۵۳:۶؛ مزمور ۵۱:۵؛ متی ۱۵:۱۹.

توضیح: کتاب مقدس می‌فرماید: «در آدم، همه می‌میرند» (اول قرنیتیان ۲۲:۱۵) و «به یک خطا حکم شد بر جمیع مردمان برای قصاص» (رومیان ۵:۱۸) و «از نافرمانی یک شخص بسیاری گناهکار شدند» (رومیان ۵:۱۹). آیات نامبرده ما را

به این نتیجه‌گیری می‌رسانند که خدا به طریقی که از فهم و درک ما خارج است میان آدم و نسلهای آینده‌ای که پس از او آمدند وحدتی به وجود آورد که به خاطر آن وحدت نسبت دادن گناه و فساد آدم به ما ناعادلانه نیست. به عبارتی، آدم نماینده ارشد ما بود. ما در او گناه کردیم و با او سقوط نمودیم.

پرسش ۲۳: آن مصیبت و سیه‌روزی چیست که کل نژاد بشر به خاطر نخستین گناه آدم دچار آن شدند؟

پاسخ: کل نژاد بشر با سقوطش رابطه خود را با خدا از دست داد. بدین‌سان، زیر لعنت و غضب خدا قرار دارد و مصیبت‌های زندگی، مرگ، و رنج و عذاب جهنم تا ابد گریبانگیرش است.

آیه: پیدایش ۳: ۸، ۲۴؛ افسسیان ۲: ۳؛ غلاتیان ۳: ۱۰؛ رومیان ۶: ۲۳؛ متی ۲۵: ۴۱-۴۶؛ مزمور ۹: ۱۷.

توضیح: به یاد داشته باشید که در واقع همه این مصیبت‌ها و بدبختی‌ها گریبانگیر همه انسانها خواهد بود، مگر اینکه فیض خاص خدا به میان آید و میانجیگری نماید.

پرسش ۲۴: آیا خدا کل نژاد بشر را در گناه و سیه‌روزی رها نمود تا هلاک گردند؟

پاسخ: خدا بنا بر خواست نیکوی خویش، از ازل، انسانهایی را برای حیات ابدی برگزیده و آنان را به عهد فیض وارد نموده است تا بدین‌سان ایشان را از گناه و سیه‌روزی رهایی دهد و از طریق یک نجات‌دهنده آنها را نجات بخشد.

آیه: افسسیان ۱: ۳-۴؛ دوم تسالونیکیان ۲: ۱۳؛ رومیان ۵: ۲۱؛ ۸: ۲۹-۳۰؛ ۹: ۱۱-۱۲؛ ۱۱: ۵-۷؛ اعمال رسولان ۱۳: ۴۸؛ ارمیا ۳۱: ۳۳.

توضیح: در واژه «عهد فیض» امیدی دلپذیر و گرانبها موج می‌زند. این عهد به تعهد و سوگند خدا اشاره می‌کند که چنین اراده نمود تا همه حکمت و محبت و قدرت مطلق خویش را به کار گیرد تا قومش را از گناه و سیه‌روزی برهاند و ایشان را

جلال بخشد. این خدا بود که پیشقدم شد و این مهم را به انجام رساند. از این رو، محال است که تدبیر و اراده اش عملی نگردد.

این فیض برای همه کسانی که ایمان آورند عملی و کارساز است. همگان بیایند و از این فیض بهره مند گردند! از آنجا که این ایمان و این اشتیاق کار فیض حاکمانه خدا است، آنانی که ایمان می آورند و به سوی خدا می آیند برگزیده هستند. «پیش از بنیاد عالم، در مسیح برگزید» (افسیان ۱: ۴). بدین ترتیب، این عهد پیش از بنیاد عالم، در قلب خدا، مَهر شده بود.

این «عهد فیض» بانگ پیروزی بر همه نبردها و کشمکشها در خدمات بشارتی است. فیض خدا پیروز خواهد شد. او خدایی است که بر عهدی که بست و سوگندی که یاد کرد پایبند است، همان عهد و سوگندی که بنا بر آن همه کسانی را که از پیش برای حیات ابدی مقرر گشته اند نجات می بخشد! (اعمال رسولان ۱۳: ۴۸). عیسی در راه آن طایفه (یهود) جان داد «و نه در راه آن طایفه تنها بلکه تا فرزندان خدا را که متفرقت در یکی جمع کند» (یوحنا ۱۱: ۵۲).

بانگ نبرد خدمات بشارتی این است: خداوند گوسفندان دیگری دارد که از این آغل نیستند. باید (عهد بسته!) آنها را نیز بیاورد. آنها آواز او را خواهند شنید (فیض حاکمانه!) (یوحنا ۱۰: ۱۶).

پرسش ۲۵: آن نجات دهنده برگزیدگان خدا کیست؟

پاسخ: یگانه نجات دهنده برگزیدگان خدا خداوند عیسی مسیح، پسر ابدی خدا، است. او که انسان شد و همواره هم خدا و هم انسان باقی خواهد ماند، با دو ذات مجزا و یک شخصیت، تا ابد.

آیه: غلاطیان ۳: ۱۳؛ اول تیموتائوس ۲: ۵؛ ۳: ۱۶؛ یوحنا ۱: ۱۴؛ رومیان ۹: ۵؛ کولسیان ۹: ۲.

پرسش ۲۶: مسیح، پسر خدا، چگونه انسان شد؟

پاسخ: مسیح، پسر خدا، جسم واقعی و جانی خردمند به خود گرفت و بدین گونه

انسان شد. نطفه او به قدرت روح القدس در رحم مریم باکره شکل گرفت و از او متولد شد، در حالی که عاری از گناه بود.

آیه: عبرانیان ۲: ۱۴؛ ۴: ۱۴؛ ۷: ۲۶؛ متی ۲۶: ۳۸؛ لوقا ۲: ۵۲؛ یوحنا ۱: ۱۴؛ ۱۲: ۲۷؛ لوقا ۱: ۳۱، ۳۵؛ ۲: ۵۲؛ کولسیان ۲: ۹.

توضیح: من این جملاتی را که در حال خواندنش هستید در رایانه ام تایپ کرده ام. ولی در واقع نمی دانم روند تایپ در رایانه به چه شکلی عمل می کند. اما کاملاً مطمئنم که در هر حال عمل می کند، چرا که در این رایانه صدها موعظه تایپ کرده ام. آموزه «تجسم یافتن» نیز به همین شکل است. اما اینکه چنین چیزی چگونه می تواند عملی باشد (همان طور که الهیدانان قدیمی می گفتند) «زبان از بیاننش قاصر است.» ما آموزه تجسم یافتن را باور داریم، زیرا کتاب مقدس آن را تعلیم می دهد. ما آن را باور داریم، چرا که ما را یاری می رساند تا کل نقشه خدا را برای نجات بشر درک نماییم.

پرسش ۲۷: مسیح در مقام نجات دهنده ما چه نقشی بر عهده دارد؟

پاسخ: مسیح در مقام نجات دهنده ما چه آن زمان که خود را فروتن نمود و چه آن زمان که سرافراز گردید نبی، کاهن، و پادشاه است.

آیه: اعمال رسولان ۳: ۲۲؛ عبرانیان ۵: ۶؛ مزمور ۲: ۶.

پرسش ۲۸: مسیح در مقام نبی چه نقشی بر عهده دارد؟

پاسخ: مسیح در مقام نبی از طریق کلام و روح خویش اراده خدا را برای نجات و رستگاری ما بر ما مکشوف می سازد.

آیه: یوحنا ۱: ۱۸؛ ۱۴: ۲۶؛ ۱۵: ۱۵.

پرسش ۲۹: مسیح در مقام کاهن چه نقشی بر عهده دارد؟

پاسخ: مسیح در مقام کاهن یکبار خود را قربانی نمود تا عدالت الهی را به انجام رساند و خدا را با ما آشتی دهد و پیوسته در حضور خدا برای ما شفاعت کند.

آیه: اول پطرس ۲:۲۴؛ عبرانیان ۲:۱۷؛ ۷:۲۵؛ ۹:۲۸؛ افسسیان ۵:۲؛ رومیان ۸:۳۴.

پرسش ۳۰: مسیح در مقام پادشاه چه نقشی بر عهده دارد؟

پاسخ: مسیح در مقام پادشاه بر ما اقتدار دارد، بر ما فرمانروایی می‌نماید، از ما دفاع می‌کند و کل دشمنان خود و دشمنان ما را مهار می‌گرداند و بر آنها چیره می‌شود.

آیه: مزبور ۱۱۰-۱-۲؛ متی ۲:۶؛ لوقا ۱:۳۲-۳۳؛ اول قرنتیان ۱۵:۲۵.

پرسش ۳۱: منظورمان چیست که می‌گوییم مسیح فروتن شد؟

پاسخ: منظورمان این است که او در وضعیتی حقیرانه متولد شد، در قلمروی شریعت به دنیا آمد و مصیبت‌های این زندگی، غضب خدا، و لعنت مرگ بر صلیب را متحمل گشت. او دفن شد و برای مدتی قدرت مرگ بر او سایه افکند.

آیه: لوقا ۲:۷؛ غلاطیان ۴:۴؛ اشعیا ۵۳:۳؛ لوقا ۲۲:۴۴؛ متی ۱۲:۴۰؛ ۲۷:۴۶؛ فیلیپیان ۲:۸؛ مرقس ۱۵:۴۵-۴۶.

پرسش ۳۲: منظورمان چیست که می‌گوییم مسیح سرافراز گردید؟

پاسخ: منظورمان این است که او روز سوم از مردگان برخاست، به آسمان صعود نمود، در دست راست خدای پدر نشست و در آخر زمان برای داوری جهان بازمی‌گردد.

آیه: اول قرنتیان ۱۵:۴؛ اعمال رسولان ۱۱:۱؛ مرقس ۱۶:۱۹؛ اعمال رسولان ۱۷:۳۱.

پرسش ۳۳: چگونه ما در نجاتی شریک می‌گردیم که مسیح بهایش را پرداخت؟

پاسخ: روح قدوس مسیح آن نجات را به شکلی نافذ و ثمربخش در ما عملی می‌سازد. بدین ترتیب، ما در نجاتی شریک می‌گردیم که مسیح بهایش را پرداخت.

آیه: یوحنا ۳:۵-۶؛ تیطس ۳:۵-۶.

پرسش ۳۴: روح القدس آن نجاتی که مسیح بهایش را پرداخت به چه شکلی در ما عملی می‌سازد؟

پاسخ: روح القدس بذر ایمان را در دلمان می‌کارد و به موجب آن ایمان ما را در آن خواندگی نافذ و ثمربخش با مسیح متحد می‌گرداند و به این ترتیب آن نجاتی که مسیح بهایش را پرداخت در ما عملی می‌سازد.

آیه: اول یوحنا ۵:۱؛ فیلیپیان ۱:۲۹؛ افسسیان ۸:۲؛ اعمال رسولان ۱۶:۱۴؛ ۲۷:۱۸؛ یوحنا ۳:۸؛ ۶:۶۴ به بعد.

پرسش ۳۵: خواندگی نافذ و ثمربخش به چه معنا است؟

پاسخ: خواندگی نافذ و ثمربخش به این معنا است که روح خدا ما را به گناه و سیه‌روزی مان ملزم می‌کند، ذهنمان را به شناخت مسیح روشن می‌سازد، اراده‌ ما را تازه می‌نماید و بدین ترتیب ما را متقاعد و قادر می‌گرداند به عیسی مسیح ایمان آوریم بدون اینکه بهایی برایش پرداخت کنیم.

آیه: دوم تیموتائوس ۱:۹؛ یوحنا ۶:۴۴-۴۵؛ ۱۶:۸-۱۱؛ اعمال رسولان ۲:۳۷؛ ۱۸:۲۶؛ حزقیال ۳۶:۲۶؛ رومیان ۸:۳۰؛ اول قرنتیان ۱:۲۴؛ ۱۲:۳.

پرسش ۳۶: آن کسانی که به شکل نافذ و ثمربخش خوانده شده‌اند در این زندگی از چه برکاتی برخوردار می‌گردند؟

پاسخ: آن کسانی که به شکل نافذ و ثمربخش خوانده شده‌اند بی‌گناه و عادل به حساب می‌آیند، فرزندخوانده می‌شوند، تقدیس می‌گردند و در این زندگی از برکاتی برخوردار می‌شوند که آن برکات یا با عادل شمرده شدن و فرزندخوانده گشتن و تقدیس شدن همراه می‌باشند یا از آنها جاری می‌گردند.

آیه: رومیان ۸:۳۰-۳۲؛ غلاطیان ۳:۲۶؛ اول قرنتیان ۱:۳۰؛ ۶:۱۱؛ افسسیان ۱:۵.

توضیح: ما باید این خواندگی نافذ و ثمربخش را از فراخوان عمومی انجیل جدا سازیم. همه کسانی که انجیل را می‌شنوند ایمان نمی‌آورند، بلکه همه آن کسانی ایمان می‌آورند که خدا آنها را به شکل نافذ و ثمربخش خوانده است. این خواندگی آنچه را که حکم می‌کند به وجود می‌آورد.

پرسش ۳۷: عادل شمردگی به چه معنا است؟

پاسخ: عادل شمردگی عملکرد فیض رایگان خدا است که به واسطه آن خدا همه گناهان ما را می بخشد و فقط به خاطر عدالت مسیح که به ما نسبت داده می شود ما را در نظر خویش عادل و بی گناه به حساب می آورد و ما را می پذیرد. ما نیز فقط محض ایمان عادل شمرده می شویم.

آیه: رومیان ۳: ۲۴؛ ۵: ۱۹؛ افسسیان ۱: ۷؛ دوم قرنتیان ۵: ۲۱؛ فیلیپیان ۳: ۹؛ غلاتیان ۲: ۱۶.

پرسش ۳۸: فرزندخواندگی به چه معنا است؟

پاسخ: فرزندخواندگی عملکرد فیض رایگان خدا است که به واسطه آن ما فرزندان خدا می گردیم و از همه امتیازات فرزند او بودن بهره مند می شویم.

آیه: اول یوحنا ۳: ۱؛ یوحنا ۱: ۱۲؛ رومیان ۸: ۱۶-۱۷.

پرسش ۳۹: تقدیس شدن به چه معنا است؟

پاسخ: تقدیس شدن عملکرد فیض رایگان خدا است که به واسطه آن ما به انسانی تازه تبدیل می شویم تا به تصویر خدا درآییم و قادر گردیم بیشتر و بیشتر به گناه بمیریم و پاک و صالح زیست نماییم.

آیه: دوم تسالونیکیان ۲: ۱۳؛ افسسیان ۴: ۲۳-۲۴؛ رومیان ۶: ۱۱.

پرسش ۴۰: آن برکاتی که در این زندگی از عادل شمردگی، فرزندخواندگی، و تقدیس شدن جاری می گردند یا با آنها همراه هستند چه می باشند؟

پاسخ: اطمینان از محبت خدا، آرامش وجدان، مشارکت با مسیح، وجد و شادی در روح القدس، فزونی فیض، امتیاز دعا، و ثبات قدم تا به انتها، همه آن برکاتی هستند که در این زندگی از عادل شمردگی، فرزندخواندگی، و تقدیس شدن جاری می گردند یا با آنها همراه می باشند.

آیه: رومیان ۵-۱:۵؛ ۱۴:۱۷؛ امثال سلیمان ۴:۱۸؛ اول پطرس ۱:۵؛ اول یوحنا ۵:۱۳؛
اول قرنتیان ۱:۹؛ یوحنا ۱۵:۷.

پرسش ۴۱: مرگ ایمانداران چه برکاتی را در مسیح برایشان به ارمغان
می آورد؟

پاسخ: وقتی ایمانداران از دنیا می روند، روحشان در قدوسیّت کامل می گردد و در
یک آن به جلال می روند، در حالی که پیکرشان تا روز رستاخیز در قبر آرام می گیرد.

آیه: عبرانیان ۱۲:۲۳؛ فیلیپیان ۱:۲۳؛ دوم قرنتیان ۵:۸؛ لوقا ۲۳:۴۳؛ اول
تسالونیکیان ۴:۱۴؛ اشعیا ۵۷:۲؛ ایوب ۱۹:۲۶.

پرسش ۴۲: رستاخیز ایمانداران چه برکاتی را در مسیح برایشان به ارمغان
می آورد؟

پاسخ: ایمانداران با رستاخیزشان در جلال برمی خیزند و در روز داوری شناخته شده
و تبرئه هستند و تا ابد، به کمال، از حضور خدا لذت می برند و کاملاً مبارک خواهند
بود.

آیه: فیلیپیان ۳:۲۰-۲۱؛ اول قرنتیان ۱۵:۴۲-۴۳؛ متی ۱۰:۳۲؛ اول یوحنا ۳:۲؛ اول
تسالونیکیان ۴:۱۷.

پرسش ۴۳: وقتی شریران می میرند، چه بر سرشان می آید؟

پاسخ: وقتی شریران می میرند، روحشان به عذاب جهنم گرفتار می شود و
جسدشان تا روز رستاخیز و روز عظیم داوری در قبر باقی می ماند.

آیه: لوقا ۱۶:۲۲-۲۴؛ دانیال ۱۲:۲؛ یوحنا ۵:۲۹؛ مکاشفه ۱۱:۲۰-۱۵.

پرسش ۴۴: در روز داوری، چه بر سر شریران خواهد آمد؟

پاسخ: در روز داوری، بدنهای شریران از قبر برمی خیزد، به همراه روحشان بر آنها
حکم می شود و تا ابد در کنار شیطان و فرشتگانش عذاب خواهند کشید، عذابی
سهمگین و وصف ناپذیر.

آیه: دانیال ۲:۱۲؛ یوحنا ۵:۲۸-۲۹؛ دوم تسالونیکیان ۱:۹؛ متی ۲۵:۴۱؛ مکاشفه ۲۰:۱۴-۱۵.

پرسش ۴۵: خدا چه وظیفه‌ای را از انسان می‌طلبد؟

پاسخ: خدا از انسان اطاعت می‌طلبد و آن اطاعتی است که از ایمان سرچشمه می‌گیرد.

آیه: غلاطیان ۵:۶؛ اول تسالونیکیان ۳:۱؛ دوم تسالونیکیان ۲:۱۱؛ رومیان ۱:۵؛ ۱۶:۲۶؛ ۱۵:۱۸.

توضیح: به پرسشهای ۱۶-۱۸ مراجعه نمایید.

پرسش ۴۶: نخستین قانونی که خدا به انسان مکشوف نمود و انسان می‌بایست از آن اطاعت می‌نمود چه بود؟

پاسخ: نخستین قانونی که خدا به انسان مکشوف نمود و انسان می‌بایست از آن اطاعت می‌نمود شریعت اخلاقی بود.

آیه: رومیان ۲:۱۴-۱۵؛ ۵:۱۳-۱۴.

پرسش ۴۷: اطاعتی که از ایمان سرچشمه می‌گیرد در کجا خلاصه شده است؟

پاسخ: اطاعتی که از ایمان سرچشمه می‌گیرد در ده فرمان خلاصه شده است.

آیه: عبرانیان ۳:۱۸-۱۹؛ ۴:۲؛ خروج ۳۴:۲۸؛ تثنیه ۱۰:۴؛ رومیان ۹:۳۲.

پرسش ۴۸: ده فرمان در چه چیز خلاصه می‌شود؟

پاسخ: ده فرمان در این خلاصه می‌شود که خداوند خدای خود را به تمامی دل و تمامی جان و تمامی قوت و تمامی فکر خود دوست بداریم و همسایه خود را مثل خود محبت نماییم.

آیه: متی ۲۲:۳۶-۴۰؛ مرقس ۱۲:۲۸-۳۳.

پرسش ۴۹: پیش‌درآمدِ ده فرمان چیست؟

پاسخ: پیش‌درآمدِ ده فرمان این است: «من هستم یهوه، خدای تو، که تو را از زمین مصر و از خانهٔ غلامی بیرون آوردم.»

آیه: خروج ۲۰:۲.

پرسش ۵۰: پیش‌درآمدِ ده فرمان چه چیزی را به ما تعلیم می‌دهد؟

پاسخ: پیش‌درآمدِ ده فرمان به ما تعلیم می‌دهد که چون خدا یهوه و نجات‌دهندهٔ پر از فیض و رحمت ما است، احکامش به خیریت ما می‌باشد و اراده‌اش بر این نیست که ما برای رعایت آن احکام به خودمان متکی باشیم، بلکه به فیض و قدرت او اعتماد نماییم.

آیه: تثیبه ۱۰:۱۳، ۱۶:۳۰، ۶:۳۰.

پرسش ۵۱: فرمان اول چیست؟

پاسخ: فرمان اول این است: «تو را خدایانِ دیگر غیر از من نباشد.»

آیه: خروج ۲۰:۳.

پرسش ۵۲: فرمان اول چه چیزی را حکم می‌کند؟

پاسخ: فرمان اول به ما حکم می‌کند بدانیم و تصدیق کنیم که خدا یگانه خدای حقیقی است و خدای ما است، از این رو، باید او را بپرستیم و جلال دهیم.

آیه: یوشع ۲۴:۱۵؛ اول تواریخ ۲۸:۹؛ تثیبه ۲۶:۱۷؛ مزمور ۲۹:۲؛ متی ۴:۱۰.

پرسش ۵۳: فرمان اول چه چیزی را منع می‌کند؟

پاسخ: فرمان اول ما را از این بازمی‌دارد که مبدا خدای حقیقی را در مقام خدایمان انکار کنیم و از پرستش و جلال دادن او سر باز زنیم. این فرمان ما را از پرستش و جلال دادن خدایی دیگر منع می‌کند، چرا که پرستش و جلال فقط از آن خدای حقیقی است.

آیه: یوشع ۲۴:۲۷؛ رومیان ۱:۲۰-۲۱، ۲۵؛ مزمور ۱۴:۱.

پرسش ۵۴: واژه «غیر از من» در فرمان اول، به طور خاص، چه چیزی را به ما تعلیم می دهد؟

پاسخ: واژه «غیر از من» در فرمان اول به ما تعلیم می دهد که خدایی که ناظر و آگاه بر همه چیز است از این گناه که خدای دیگری را بپرستیم بسی ناخشنود و رنجیده می گردد.

آیه: تثنیه ۳۰:۱۷-۱۸؛ مزمور ۴۴:۲۰-۲۱؛ ۹۰:۸.

پرسش ۵۵: فرمان دوم چیست؟

پاسخ: فرمان دوم این است: «صورتی تراشیده و هیچ تمثالی از آنچه بالا در آسمان است و از آنچه پایین در زمین است و از آنچه در آب زیر زمین است برای خود مساز. نزد آنها سجده مکن و آنها را عبادت منما، زیرا من که یهوه، خدای تو، می باشم خدای غیور هستم که انتقام گناه پدران را از پسران، تا پشت سوم و چهارم، از آنانی که مرا دشمن دارند می گیرم و تا هزار پشت بر آنانی که مرا دوست دارند و احکام مرا نگاه دارند رحمت می کنم.»

آیه: خروج ۲۰:۴-۶.

پرسش ۵۶: فرمان دوم چه چیزی را حکم می کند؟

پاسخ: فرمان دوم حکم می کند که هر آیین پرستش و هر حکم را به همان شکلی که خدا در کلامش مقرر نموده است، ناب و کامل، بپذیریم و آن را رعایت نماییم.

آیه: تثنیه ۱۲:۳۲؛ ۳۲:۴۶؛ متی ۲۸:۲۰.

پرسش ۵۷: فرمان دوم چه چیزی را منع می کند؟

پاسخ: فرمان دوم پرستش خدا را از طریق هر نوع تصویر و تمثال منع می کند و ما را بازمی دارد تا مبادا به طریقی خدا را بپرستیم که به جای اینکه دل را شیفته جلال خدا گرداند آن را از جلال خدا دور سازد.

آیه: رومیان ۱: ۲۲-۲۳؛ تثنیه ۴: ۱۵-۱۶؛ کولسیان ۲: ۱۸؛ ۳: ۱۷؛ اول قرنتیان ۱۰: ۳۱.

پرسش ۵۸: در فرمان دوم چه دلایلی عنوان شده است؟

پاسخ: دلایلی که در فرمان دوم عنوان شده این است که خدا برای نامش و برای اینکه فقط خودش پرستیده شود غیرتی مقدس دارد.

آیه: خروج ۲۰: ۴-۶؛ خروج ۳۴: ۱۴؛ اول قرنتیان ۱۰: ۲۲.

پرسش ۵۹: فرمان سوم چیست؟

پاسخ: فرمان سوم این است: «نام بیهوه خدای خود را به باطل مبر، زیرا خداوند کسی را که اسم او را به باطل برد بی گناه نخواهد شمرد.»

آیه: خروج ۲۰: ۷.

پرسش ۶۰: فرمان سوم چه چیزی را حکم می کند؟

پاسخ: فرمان سوم حکم می کند نام خدا، لقبهای خدا، صفات خدا، احکام خدا، کلام خدا، و اعمال خدا را با قدوسیت و احترام به کار ببریم.

آیه: مزمور ۲۹: ۱۱۱؛ ۹: ۱۳۸؛ ۲: تثنیه ۳۲: ۱-۴؛ ۲۸: ۵۸-۵۹؛ متی ۶: ۹؛ جامعه ۵: ۱؛ ایوب ۳۶: ۲۴؛ مکاشفه ۴: ۸؛ ۱۵: ۳-۴.

پرسش ۶۱: فرمان سوم چه چیزی را منع می کند؟

پاسخ: فرمان سوم هر بی حرمتی به هر چیزی که خدا به وسیله آن خودش را مکشوف می سازد یا هر سوءاستفاده از آن را منع می کند.

آیه: خروج ۲۰: ۷؛ ملاکی ۱: ۶-۷؛ لایوان ۳: ۲۰؛ ۱۲: ۱۹؛ متی ۵: ۳۴-۳۷؛ اشعیا ۵۲: ۵.

پرسش ۶۲: در فرمان سوم چه دلیلی عنوان شده است؟

پاسخ: دلیلی که در فرمان سوم عنوان شده این است که اگر شخصی فرمان سوم

را زیر پا گذارد، شاید که از مجازات به دست انسانها بگریزد، اما خداوند خدای ما اجازه نخواهد داد از مجازات عادلانه او بگریزد.

آیه: خروج ۲۰:۷؛ تثنیه ۲۸:۵۸-۵۹؛ ملاکی ۲:۲.

پرسش ۶۳: فرمان چهارم چیست؟

پاسخ: فرمان چهارم این است: «روز سبت را یاد کن تا آن را تقدیس نمایی. شش روز مشغول باش و همه کارهای خود را به جا آور. اما روز هفتمین سبت بیهوده، خدای تو، است. در آن هیچ کار مکن، تو و پسرت و دخترت و غلامت و کنیزت و بهیمه‌ات و مهمان تو که درون دروازه‌های تو باشد. زیرا که در شش روز خداوند آسمان و زمین و دریا و آنچه را که در آنهاست بساخت و در روز هفتم آرام فرمود. از این سبب، خداوند روز هفتم را مبارک خوانده، آن را تقدیس نمود.»

آیه: خروج ۲۰:۸-۱۱.

پرسش ۶۴: فرمان چهارم چه چیزی را حکم می‌کند؟

پاسخ: فرمان چهارم حکم می‌کند که مطابق آنچه خدا در کلامش مقرر فرموده است زمانی را برای او تقدیس نماییم، به این معنا که یک روز کامل از هفت روز هفته سبت مقدس برای او باشد.

آیه: لایوان ۱۹:۳۰؛ تثنیه ۵:۱۲.

پرسش ۶۵: خدا کدامین روز هفته را سبت مقرر فرموده است؟

پاسخ: از خلقت جهان تا رستاخیز مسیح، خدا هفتمین روز هفته را سبت تعیین نموده بود. حال آنکه، از رستاخیز مسیح تا به حال، اولین روز هفته سبت به حساب می‌آید و تا پایان جهان نیز چنین خواهد بود. این همانا سبت مسیحی می‌باشد.

آیه: پیدایش ۲:۳؛ یوحنا ۲۰:۱۹؛ اعمال رسولان ۲۰:۷؛ اول قرن‌تیان ۱۶:۱، ۲؛ مکاشفه ۱۰:۱.

پرسش ۶۶: سبّت به چه شکلی تقدیس می‌شود؟

پاسخ: یک روز در هفته باید به طور خاص به پرستش جمعی و سایر اعمال روحانی اختصاص یابد تا روح و جان در خدا آرامش یابد و غیرت برای نامش جانی دوباره بگیرد. در این روز، شخص باید از نظر قوای جسمانی نیز تقویت شود تا بتواند هفته‌ای را که پیش‌رو دارد به خدمت برای مسیح اختصاص دهد.

آیه: لایوان ۳:۲۳؛ اشعیا ۵۸:۱۳-۱۴؛ متی ۱۲:۱-۱۴؛ مرقس ۲:۲۷؛ رومیان ۱۴:۵-۶.

پرسش ۶۷: فرمان چهارم چه چیزی را منع می‌کند؟

پاسخ: فرمان چهارم بی‌حرمت نمودن روز خداوند را به وسیلهٔ کردار و پنداری که روح را از تازگی روحانی منحرف سازد یا بدن را از تازه شدن و قوت گرفتن محروم نماید یا ذهن را از توجه و تمرکز خاص به خداوند در روز سبّت بازدارد منع می‌کند.

آیه: حزقیال ۲۲:۲۶؛ ۳۸:۲۳؛ ارمیا ۱۷:۲۱؛ نحمیا ۱۳:۱۵، ۱۷؛ اعمال رسولان ۲۰:۷؛ مرقس ۲:۲۳-۲۸؛ رومیان ۱۴:۵-۶.

پرسش ۶۸: در فرمان چهارم چه دلایلی عنوان شده است؟

پاسخ: دلایلی که در فرمان چهارم عنوان شده این است که خدا در شش روز جهان را آفرید و در روز هفتم آرامی یافت و روز سبّت را مبارک خواند.

آیه: خروج ۲۰:۹-۱۱؛ ۳۱:۱۶-۱۷؛ پیدایش ۲:۲-۳.

پرسش ۶۹: فرمان پنجم چیست؟

پاسخ: فرمان پنجم این است: «پدر و مادر خود را احترام نما تا روزهای تو در زمینی که بیهوه خدایت به تو می‌بخشد دراز شود.»

آیه: خروج ۲۰:۱۲.

پرسش ۷۰: فرمان پنجم چه چیزی را حکم می‌کند؟

پاسخ: فرمان پنجم حکم می‌کند که وظایف خود را در قبال دیگران به جای آوریم

و احترام افراد را نگاه داریم، چه آنهایی که بر ما اقتدار دارند چه آنهایی که ما بر آنها اقتدار داریم و چه آنهایی که با آنها برابر هستیم.

آیه: لاویان ۱۹:۳۲؛ اول پطرس ۲:۱۷؛ رومیان ۱۲:۱۰؛ ۱:۱۳؛ افسسیان ۵:۲۱-۲۲؛ ۱:۶، ۵، ۹؛ کولسیان ۳:۱۹-۲۲؛ اول تسالونیکیان ۵:۱۲؛ عبرانیان ۱۳:۷، ۱۷.

پرسش ۷۱: فرمان پنجم چه چیزی را منع می‌کند؟

پاسخ: فرمان پنجم کوتاهی یا سرپیچی در انجام وظیفه یا حرمت نهادن به افراد در جایگاه یا روابط مختلف را منع می‌کند.

آیه: امثال سلیمان ۱۷:۳۰؛ رومیان ۱۳:۷-۸.

پرسش ۷۲: در فرمان پنجم چه دلیلی عنوان شده است؟

پاسخ: دلیلی که در فرمان پنجم عنوان شده وعده زندگی طولانی و رونق و شکوفایی (تا جایی که در خدمت جلال خدا و به خیریت ایشان باشد) برای همه کسانی است که این حکم را نگاه می‌دارند.

آیه: خروج ۲۰:۲۰؛ افسسیان ۶:۲-۳.

پرسش ۷۳: فرمان ششم چیست؟

پاسخ: فرمان ششم این است: «قتل مکن.»

آیه: خروج ۲۰:۱۳.

پرسش ۷۴: فرمان ششم چه چیزی را حکم می‌کند؟

پاسخ: فرمان ششم حکم می‌کند که در محدوده قانون برای حفظ بقای خود و حفظ بقای دیگران بکوشیم.

آیه: افسسیان ۵:۲۹، ۳۰؛ مزمور ۸۲:۳-۴؛ امثال سلیمان ۱۱:۲۴-۱۲؛ اعمال رسولان ۲۸:۱۶.

پرسش ۷۵: فرمان ششم چه چیزی را منع می‌کند؟

پاسخ: فرمان ششم ما را از این منع می‌کند که مبادا جان خود یا جان همسایه‌مان را به ناحق بگیریم. همچنین هر عملکردی که به از دست دادن جان خود یا جان همسایه‌مان ختم گردد نیز منع گشته است.

آیه: پیدایش ۱۰:۴-۱۱؛ ۶:۹؛ متی ۲۱:۵-۲۶.

پرسش ۷۶: فرمان هفتم چیست؟

پاسخ: فرمان هفتم این است: «زنا مکن.»

آیه: خروج ۲۰:۱۴.

پرسش ۷۷: فرمان هفتم چه چیزی را حکم می‌کند؟

پاسخ: فرمان هفتم حکم می‌کند که در دل و گفتار و کردارمان عفت و پاکدامنی خود و همسایه‌مان را حفظ نماییم.

آیه: اول قرنتیان ۶:۱۸؛ ۷:۲؛ دوم تیموتائوس ۲:۲۲؛ متی ۵:۲۸؛ اول پطرس ۳:۲.

پرسش ۷۸: فرمان هفتم چه چیزی را منع می‌کند؟

پاسخ: فرمان هفتم هر پندار، گفتار، و کردار ناشی از بی‌عفتی را منع می‌کند.

آیه: متی ۵:۲۸-۳۲؛ ایوب ۳۱:۱؛ افسسیان ۳:۵-۴؛ رومیان ۱۳:۱۳؛ کولسیان ۴:۴.

پرسش ۷۹: فرمان هشتم چیست؟

پاسخ: فرمان هشتم این است: «دزدی مکن.»

آیه: خروج ۲۰:۱۵.

پرسش ۸۰: فرمان هشتم چه چیزی را حکم می‌کند؟

پاسخ: فرمان هشتم حکم می‌کند که در پی کار و فعالیتی مفید و قانونی باشیم تا هم نیاز خود را تأمین نماییم هم نیازمندان را یاری رسانیم.

آیه: افسسیان ۴:۲۸؛ امثال سلیمان ۲۷:۲۳؛ لایوان ۲۵:۳۵؛ تثنیه ۱۵:۱۰؛ ۲۲:۱-۴.

پرسش ۸۱: فرمان هشتم چه چیزی را منع می‌کند؟

پاسخ: فرمان هشتم ما را از این منع می‌کند که مبادا دارایی‌ها یا دست‌آوردهای دیگران را به ناحق نزد خود نگاه داریم یا باعث کاسته شدن آنها گردیم.

آیه: ملاکی ۳:۸؛ افسسیان ۴:۲۸؛ رومیان ۱۳:۷.

پرسش ۸۲: فرمان نهم چیست؟

پاسخ: فرمان نهم این است: «بر همسایه خود شهادت دروغ مده.»

آیه: خروج ۲۰:۱۶.

پرسش ۸۳: فرمان نهم چه چیزی را حکم می‌کند؟

پاسخ: فرمان نهم حکم می‌کند حافظ حقیقت باشیم و آن را میان مردم گسترش دهیم و نیک‌نامی همسایه خود و نیک‌نامی خودمان را حفظ نماییم.

آیه: زکریا ۸:۱۶؛ اعمال رسولان ۲۵:۱۰؛ جامعه ۷:۱؛ سوم یوحنا ۱۲؛ امثال سلیمان ۱۴:۵، ۲۵.

پرسش ۸۴: فرمان نهم چه چیزی را منع می‌کند؟

پاسخ: فرمان نهم هر آنچه حقیقت را بی‌حرمت سازد یا نیک‌نامی ما و نیک‌نامی همسایه‌مان را خدشه‌دار سازد منع می‌کند.

آیه: افسسیان ۴:۲۵؛ مزمور ۳:۱۵؛ دوم قرنتیان ۸:۲۰-۲۱.

پرسش ۸۵: فرمان دهم چیست؟

پاسخ: فرمان دهم این است: «به خانه همسایه خود طمع مورز و به زن همسایه‌ات و غلامش و کنیزش و گاوش و الاغش و به هیچ چیزی که از آن همسایه تو باشد طمع مکن.»

آیه: خروج ۲۰:۱۷.

پرسش ۸۶: فرمان دهم چه چیزی را حکم می‌کند؟

پاسخ: فرمان دهم حکم می‌کند که به موقعیت خودمان قانع باشیم و با روحیه‌ای درست و خیرخواهانه به همسایه خود و همه متعلقاتش بنگریم.

آیه: عبرانیان ۱۳:۵؛ اول تیموتائوس ۶:۶؛ رومیان ۱۲:۱۵؛ اول قرنتیان ۱۳:۴-۷؛ لاویان ۱۹:۱۸.

پرسش ۸۷: فرمان دهم چه چیزی را منع می‌کند؟

پاسخ: فرمان دهم ما را از غرولند نسبت به شرایطمان و غبطه خوردن به سعادت همسایه‌مان و حسودی به داشته‌هایش و ناراحتی از خوشبختی‌اش باز می‌دارد.

آیه: اول قرنتیان ۱۰:۱۰؛ یعقوب ۵:۹؛ غلاطیان ۵:۲۶؛ کولسیان ۳:۵.

پرسش ۸۸: آیا هیچ انسانی قادر است احکام خدا را به طور کامل نگاه دارد؟

پاسخ: از زمان سقوط آدم، هیچ انسانی قادر نبوده است احکام خدا را به طور کامل در زندگی‌اش نگاه دارد، بلکه هر روز از کاملیت درونی و بیرونی قاصر می‌ماند.

آیه: جامعه ۷:۲۰؛ پیدایش ۶:۵؛ ۸:۲۱؛ اول یوحنا ۱:۸؛ یعقوب ۳:۲، ۸؛ رومیان ۳:۲۳؛ ۷:۱۵؛ فیلیپیان ۳:۱۲.

پرسش ۸۹: نظر به اینکه انسان سقوط کرده است، هدف از شریعت چیست؟

پاسخ: نظر به اینکه انسان سقوط کرده است، هدف از شریعت این می‌باشد که

عدالت کامل خدا را مکشوف سازد تا قوم خدا مسیر ایمان را بشناسند، یعنی آن مسیری که به حیات ختم می‌گردد. هدف از شریعت این است که بی‌خدایان نیز به گناهشان ملزم گردند، از شرارت بازداشته شوند و برای رستگاری به سوی مسیح بیایند.

آیه: مزمو ۱۹: ۷-۱۱؛ رومیان ۳: ۲۰، ۳۱؛ ۷: ۷؛ ۸: ۱۳؛ ۹: ۳۲؛ ۱۲: ۲؛ تیطس ۲: ۱۲-۱۴؛ غلاطیان ۳: ۲۲، ۲۴؛ اول تیموتائوس ۱: ۸؛ لوقا ۱۰: ۲۵-۲۸.

پرسش ۹۰: آیا هر گونه تخطی از شریعت، به یکسان، زشت و نکوهیده است؟

پاسخ: برخی گناهان به دلیل اینکه تباهی و ویرانی بسیاری به بار می‌آورند در نظر خدا زشت‌تر و نکوهیده‌تر از سایر گناهانند.

آیه: حزقیال ۸: ۱۳؛ یوحنا ۱۹: ۱۱؛ اول یوحنا ۵: ۱۶.

پرسش ۹۱: هر گناه سزاوار چیست؟

پاسخ: هر گناه سزاوار غضب و لعنت خدا است، هم در این زندگی هم در زندگی آینده.

آیه: افسسیان ۵: ۶؛ غلاطیان ۳: ۱۰؛ امثال سلیمان ۳: ۳۳؛ مزمو ۱۱: ۶؛ مکاشفه ۸: ۲۱.

پرسش ۹۲: برای رهایی از غضب و لعنت خدا که به خاطر گناه بر ما قرار گرفته است خدا از ما چه می‌طلبد؟

پاسخ: برای رهایی از غضب و لعنت خدا که به خاطر گناه بر ما قرار گرفته است خدا از ما می‌طلبد به عیسی مسیح ایمان آوریم، توبه کنیم تا حیات یابیم و با جدیت و کوشایی همه آن طریقه‌های معمول و مشخصی را که مسیح به واسطه آنها برکات نجات را به ما عطا می‌کند به کار گیریم.

آیه: اعمال رسولان ۲۰: ۲۱؛ ۱۶: ۳۰-۳۱؛ ۱۷: ۳۰.

پرسش ۹۳: ایمان به عیسی مسیح به چه معنا است؟

پاسخ: ایمان به عیسی مسیح آن فیض نجات بخشی است که به موجب آن فقط به مسیح تکیه می‌کنیم و فقط به او می‌نگریم تا نجات یابیم و برای بخشش گناهانمان و رهنمون شدن به شادی جاودانه فقط به او اعتماد می‌نماییم. همه اینها جز به قدرت الهی مسیح و مرگ کفاره‌کننده‌اش میسر نمی‌باشند.

آیه: عبرانیان ۱۰:۳۹؛ یوحنا ۱:۱۲؛ ۶:۳۵؛ فیلیپیان ۳:۹؛ غلاطیان ۲:۱۵-۱۶، ۲۰؛ متی ۳۱:۱۴.

پرسش ۹۴: توبه‌ای که به حیات ختم می‌شود به چه معنا است؟

پاسخ: توبه‌ای که به حیات ختم می‌شود آن فیض نجات بخشی است که گناهکار به واسطه آن به درک درستی از گناه خود می‌رسد، به رحمت خدا در مسیح پی می‌برد، با غم و اندوه و تنفر از گناهش از آن رویگردان می‌شود و به سوی خدا بازمی‌گردد. کل هدف و مقصودش نیز این است که مطیع خدا باشد و تلاش و تکاپو نماید تا در این اطاعت تازه ماندگار بماند.

آیه: اعمال رسولان ۲:۳۷؛ یوئیل ۲:۱۳؛ ارمیا ۳۱:۱۸-۱۹؛ دوم قرنیتیان ۷:۱۰-۱۱؛ رومیان ۱۸:۶.

پرسش ۹۵: آن طریقه‌های معمول و مشخصی که مسیح به واسطه آنها برکات نجات را به ما عطا می‌کند کدامند؟

پاسخ: آن طریقه‌های معمول و مشخصی که مسیح به واسطه آنها برکات نجات را به ما عطا می‌کند همه آن چیزهایی هستند که خود مقرر نموده است، یعنی به طور خاص کلام خدا، تعمید در آب، عشای ربّانی، و دعا. برای آنانی که به منظور نجات برگزیده شده‌اند، همه اینها عواملی کارآمد و موثر به حساب می‌آیند.

آیه: رومیان ۱۰:۱۷؛ یعقوب ۱:۱۸؛ اول قرنیتیان ۳:۵؛ اعمال رسولان ۱۴:۱؛ ۲:۴۱-۴۲.

پرسش ۹۶: کلام خدا به چه شکلی عاملی موثر در نجات است؟

پاسخ: روح خدا خواندن کلام خدا و به ویژه موعظه آن را به ابزاری موثر جهت

ملزم نمودن و ایمان آوردن گناهکاران و بنای آنها در قدوسیت و تسلی یافتن ایشان تبدیل می‌سازد. همه اینها از طریق آن ایمانی صورت می‌گیرد که به نجات می‌انجامد.

آیه: مزمو ۱۹: ۷؛ ۱۱۹: ۱۱، ۱۸؛ اول تسالونیکیان ۱: ۶؛ اول پطرس ۲: ۱-۲؛ رومیان ۱: ۱۶.

پرسش ۹۷: خواندن و شنیدن کلام خدا چگونه می‌توانند به عاملی موثر برای نجات تبدیل شوند؟

پاسخ: خواندن و شنیدن کلام خدا آن زمان به عاملی موثر برای نجات تبدیل می‌شوند که ما با جدیت و کوشایی و تأمل و دعا توجه خود را به آنها معطوف داریم، با ایمان و محبت پذیرایشان شویم، آنها را در دل خود حفظ نماییم و در زندگی مان به کار بریم.

آیه: امثال سلیمان ۸: ۳۴؛ اول پطرس ۱: ۲-۲؛ اول تیموتائوس ۴: ۱۳؛ عبرانیان ۲: ۱، ۳؛ دوم تسالونیکیان ۲: ۱۰؛ مزمو ۱۱۹: ۱۱؛ یعقوب ۱: ۲۱، ۲۵.

پرسش ۹۸: آیین تعمید در آب و عشای ربّانی چگونه می‌توانند به عاملی موثر در نجات تبدیل شوند؟

پاسخ: آیین تعمید در آب و عشای ربّانی از آن لحاظ به عاملی موثر در نجات تبدیل نمی‌گردند که در خودشان یا در کسی که آنها را به جا می‌آورد برتری یا فضیلتی داشته باشند. این دو آیین فقط به برکت مسیح و کار روح او در آنانی که با ایمان تعمید می‌یابند و عشای ربّانی را به جای می‌آورند ثمربخش واقع می‌شوند.

آیه: اول پطرس ۳: ۲۱؛ اول قرنتیان ۳: ۶، ۷؛ ۱۲: ۱۳.

پرسش ۹۹: آیین تعمید در آب و عشای ربّانی با سایر احکام خدا چه تفاوتی دارند؟

پاسخ: فرق آیین تعمید در آب و عشای ربّانی با سایر احکام خدا این است که مسیح خودش به طور خاص این دو آیین را مقرر نمود تا برکات عهد جدید را با

نشانه‌ای ظاهری و آشکار به ایمانداران نشان دهد و آن برکات را در زندگی ایشان به کار گیرد.

آیه: اعمال رسولان ۱۶:۲۲؛ متی ۲۶:۲۶-۲۸؛ ۱۹:۲۸؛ رومیان ۴:۶.

پرسش ۱۰۰: تعمید در آب به چه معنا است؟

پاسخ: تعمید در آب آیینی مقدس است که به واسطه آن به نام پدر، پسر، و روح القدس در آب فرو می‌رویم. این فرو رفتن در آب به نشانه پیوندمان با مسیح و سهیم شدن در برکات عهد فیض صورت می‌گیرد و بدین وسیله متعهد می‌شویم که از آن خداوند باشیم.

آیه: متی ۱۹:۲۸؛ رومیان ۶:۳-۵؛ کولسیان ۱۲:۲؛ غلاطیان ۳:۲۷.

پرسش ۱۰۱: چه کسانی تعمید می‌یابند؟

پاسخ: همه آن کسانی تعمید می‌یابند که واقعاً به درگاه خدا توبه کرده‌اند و فقط به خداوندمان عیسی مسیح ایمان آورده و مطیع او گشته‌اند.

آیه: اعمال رسولان ۲:۳۸؛ ۸:۱۲، ۳۶؛ ۱۰:۴۷-۴۸؛ متی ۳:۶؛ مرقس ۱۶:۱۶.

پرسش ۱۰۲: آیا نوزادان ایمانداران تعمید می‌یابند؟

پاسخ: نوزادان ایمانداران تعمید نمی‌یابند، زیرا در کتاب مقدس چنین حکم یا نمونه‌ای وجود ندارد و بنا بر کتاب مقدس نمی‌توان نتیجه گرفت که نوزادان باید تعمید یابند. تعمید در آب به نشانه ابراز و اعلام ایمان صورت می‌گیرد.

آیه: کولسیان ۱۲:۲؛ اول پطرس ۳:۲۱؛ غلاطیان ۳:۲۶-۲۷.

پرسش ۱۰۳: شیوه صحیح تعمید در آب کدام است؟

پاسخ: شیوه صحیح تعمید در آب این است که شخص به نام پدر، پسر، و روح القدس در آب فرو رود و کل بدنش زیر آب قرار گیرد.

آیه: متی ۳:۱۶؛ یوحنا ۳:۲۳؛ اعمال رسولان ۸:۳۸-۳۹.

پرسش ۱۰۴: آنانی که به درستی تعمید می‌یابند چه وظیفه‌ای بر عهده دارند؟

پاسخ: آنانی که به درستی تعمید می‌یابند وظیفه دارند خود را به کلیسای مشهود و منظم عیسی مسیح سرسپرده گردانند تا بی‌عیب و بی‌ملامت، در تمامی احکام و فرمایشات خداوند، سلوک نمایند.

آیه: اعمال رسولان ۲: ۴۶-۴۷؛ ۹: ۲۶؛ اول پطرس ۲: ۵؛ عبرانیان ۱۰: ۲۵؛ رومیان ۵: ۱۶.

پرسش ۱۰۵: کلیسای مشهود چیست؟

پاسخ: کلیسای مشهود جماعتی سازمان یافته از ایمانداران است که در هر دوران و در هر مکان انجیل راستین در آنجا موعظه گشته است و آیین تعمید در آب و عشای ربّانی با ایمان راستین به جا آورده شده است.

آیه: اعمال رسولان ۲: ۴۲؛ ۷: ۲۰؛ ۷: ۳۸؛ افسسیان ۴: ۱۱-۱۲.

پرسش ۱۰۶: کلیسای نامشهود چیست؟

پاسخ: کلیسای نامشهود کل شمار برگزیدگان را شامل می‌شود که به سروری مسیح در یک جمع قرار گرفته‌اند و برای همیشه در آن جمع قرار خواهند داشت.

آیه: افسسیان ۱: ۱۰؛ ۱: ۲۲-۲۳؛ یوحنا ۱۰: ۱۶؛ ۱۱: ۵۲.

پرسش ۱۰۷: عشای ربّانی به چه معنا است؟

پاسخ: عشای ربّانی آیینی مقدس در کلیسا است. آیینی که در طی آن، بر اساس آنچه مسیح خودش مقرر فرمود، مرگ او را اعلام می‌داریم، نان را می‌خوریم و پیاله را می‌نوشیم. کسانی که نان و پیاله را به شایستگی می‌خورند و می‌نوشند نه از نظر جسمانی بلکه از نظر روحانی در بدن و خون مسیح شریک می‌گردند و محض ایمان از برکاتی که مسیح بهایشان را پرداخت جان خود را قوت می‌بخشد و در فیض رشد می‌نمایند.

آیه: اول قرن‌تیان ۱۱: ۲۳-۲۶؛ ۱۰: ۱۶.

پرسش ۱۰۸: به شایستگی شرکت کردن در عشای ربّانی مستلزم چیست؟

پاسخ: به آنانی که می‌خواهند به شایستگی (به طرزی مناسب) در عشای ربّانی شرکت کنند حکم می‌گردد که خود را بیازمایند، یعنی آگاهی و شناخت خود را محک بزنند که آیا بدن خداوند را تشخیص می‌دهند، آیا ایمانشان را محک می‌زنند، آیا متوجه هستند که از خداوند تغذیه می‌شوند؟ آیا توبه، محبت، و اطاعت تازه‌شان را محک می‌زنند؟ مبادا این آیین را به طرز ناشایست به‌جا آورند و داوری را بر خود روا دارند.

آیه: اول قرن‌تیان ۵: ۸؛ ۱۱: ۲۷-۳۱؛ دوم قرن‌تیان ۱۳: ۵.

پرسش ۱۰۹: دعا چیست؟

پاسخ: دعا بدین معنا است که خواسته‌هایمان را مطابق با اراده خدا و در نام مسیح به خدا تقدیم نماییم، در حالی که به گناهانمان اعتراف می‌کنیم و رحمت‌های او را با شکرگزاری و قدردانی تصدیق می‌نماییم.

آیه: اول یوحنا ۵: ۱۴؛ ۱: ۹؛ فیلیپیان ۴: ۶؛ مزمور ۱۰: ۱۷؛ ۱۴۵: ۱۹؛ یوحنا ۱۴: ۱۳-۱۴.

پرسش ۱۱۰: خدا چه قاعده‌ای به ما نشان داده است تا در آن راستا دعا کنیم؟

پاسخ: کل کلام خدا آن قاعده‌ای است که از آن بهره می‌گیریم تا در راستایش دعا کنیم. اما آن دعایی که مسیح به شاگردانش تعلیم داد و معمولاً دعای ربّانی نامیده می‌شود آن قاعده خاص است که ما در راستای آن دعا می‌کنیم.

آیه: متی ۶: ۹-۱۳؛ دوم تیموتائوس ۳: ۱۶-۱۷.

پرسش ۱۱۱: سرآغاز دعای ربّانی چه چیزی را به ما تعلیم می‌دهد؟

پاسخ: سرآغاز دعای ربّانی چنین می‌باشد: «ای پدر ما که در آسمانی.» این سرآغاز به ما تعلیم می‌دهد که با اطمینان و با احترامی مقدس به خدا نزدیک آییم، مانند

فرزندی که به پدرش نزدیک می‌شود، پدری که قادر و حاضر برای یاری رساندن به ما است. ما نیز باید به همراه دیگران و برای دیگران چنین دعا کنیم.

آیه: متی ۹:۶؛ لوقا ۱۱:۱۳؛ رومیان ۸:۱۵؛ اعمال رسولان ۱۲:۵؛ اول تیموتائوس ۲:۱-۳.

پرسش ۱۱۲: اولین درخواستی که در دعای ربّانی مطرح می‌کنیم چیست؟

پاسخ: اولین درخواست این است: «نام تو مقدس باد.» بنا بر این درخواست، دعا می‌کنیم خدا ما و دیگران را قادر سازد در زندگی مان او را جلال دهیم. ما دعا می‌کنیم خدا همه چیز را برای جلال خودش ترتیب دهد.

آیه: متی ۹:۶؛ مزمور ۶۷:۱-۳؛ رومیان ۱۱:۳۶؛ مکاشفه ۴:۱۱؛ اول قرنتیان ۱۰:۳۱.

پرسش ۱۱۳: دومین درخواستی که در دعای ربّانی مطرح می‌کنیم چیست؟

پاسخ: دومین درخواست این است: «ملکوت تو بیاید.» بنا بر این درخواست، دعا می‌کنیم ملکوت شیطان نابود گردد و ملکوت فیض گسترش یابد تا ما و دیگران در آن جای گیریم و در آن ماندگار شویم، همچنان که دعایمان این است که ملکوت جلال سریع‌تر از راه برسد.

آیه: متی ۱۰:۶؛ لوقا ۹:۳۷، ۳۸؛ مزمور ۶۸:۱-۱۸؛ رومیان ۱۰:۱؛ دوم تسالونیکیان ۳:۱؛ مکاشفه ۲۲:۲۰.

پرسش ۱۱۴: سومین درخواستی که در دعای ربّانی مطرح می‌کنیم چیست؟

پاسخ: سومین درخواست این است: «اراده تو چنان که در آسمان است بر زمین نیز کرده شود.» بنا بر این درخواست، دعا می‌کنیم خدا با فیض خود ما را قادر و مشتاق گرداند تا اراده او را در همه چیز دریابیم و از آن اطاعت کنیم و به آن سر نهیم، همان‌گونه که فرشتگان آسمانی چنین می‌کنند.

آیه: متی ۱۰:۶؛ مزمور ۱۰۳:۲۰-۲۱؛ ۲۵:۴-۵؛ ۱۱۹:۲۶.

پرسش ۱۱۵: چهارمین درخواستی که در دعای ربّانی مطرح می‌کنیم چیست؟

پاسخ: چهارمین درخواست این است: «نان کفاف ما را امروز به ما بده.» بنا بر این درخواست، دعا می‌کنیم خدا از بخشش رایگانش سهمی بسنده از نیکویی‌های این زندگی به ما عطا فرماید تا بدین وسیله از برکات او بهره‌مند گردیم.

آیه: متی ۱۱:۶؛ امثال سلیمان ۳۰:۸-۹؛ اول تیموتائوس ۶:۶-۸؛ ۴:۴-۵.

پرسش ۱۱۶: پنجمین درخواستی که در دعای ربّانی مطرح می‌کنیم چیست؟

پاسخ: پنجمین درخواست این است: «و قرضهای ما را ببخش، چنان که ما نیز قرض‌داران خود را می‌بخشیم.» بنا بر این درخواست، دعا می‌کنیم خدا به خاطر مسیح همه گناهان ما را به رایگان ببخشد. ما می‌توانیم به جرأت این خواهش را به درگاه خدا بیاوریم، چرا که به فیض او ما نیز قادر گشته‌ایم دیگران را از صمیم قلب ببخشیم.

آیه: متی ۱۲:۶؛ ۱۸:۳۵؛ مزمور ۵۱:۱، ۳، ۷؛ مرقس ۱۱:۲۵.

پرسش ۱۱۷: ششمین درخواستی که در دعای ربّانی مطرح می‌کنیم چیست؟

پاسخ: ششمین درخواست این است: «و ما را در آزمایش میاور، بلکه از شیر ما را رهایی ده.» بنا بر این درخواست، دعا می‌کنیم خدا هم ما را از وسوسه به گناه حفظ نماید هم وقتی به وسوسه گرفتار می‌شویم پشتیبانمان باشد و ما را برهاند.

آیه: متی ۱۳:۶؛ ۲۶:۴۱؛ مزمور ۱۹:۱۳؛ اول قرنطیان ۱۰:۱۳؛ یوحنا ۱۷:۱۵.

پرسش ۱۱۸: خاتمه دعای ربّانی چه چیزی را به ما تعلیم می‌دهد؟

پاسخ: خاتمه دعای ربّانی این است: «زیرا ملکوت و قوت و جلال، تا ابدالابد، از آن تو است، آمین.» بخش پایانی دعای ربّانی به ما تعلیم می‌دهد در دعایمان فقط از خدا قوت قلب یابیم و وقتی خدا را حمد و سپاس می‌گوییم، ملکوت و قوت و جلال

را به او نسبت دهیم. سپس به نشانه اشتیاقمان به این دعا و اطمینان از اینکه دعایمان شنیده شده است بگوییم: «آمین».

آیه: متی ۱۳:۶؛ دانیال ۱۸:۹-۱۹؛ اول تواریخ ۱۱:۲۹-۱۳؛ اول قرنتیان ۱۶:۱۴؛ فیلیپیان ۴:۶؛ مکاشفه ۲۲:۲۰.

دعای ربّانی

(متی فصل ۶)

ای پدر ما که در آسمانی، نام تو مقدس باد. ملکوت تو بیاید. اراده تو چنان که در آسمان است بر زمین نیز کرده شود. نان کفاف ما را امروز به ما بده و قرضهای ما را ببخش، چنان که ما نیز قرض داران خود را می بخشیم و ما را در آزمایش میاور، بلکه از شریر ما را رهایی ده. زیرا ملکوت و قوت و جلال، تا ابدالابد، از آن تو است، آمین.

اعتقادنامهٔ رسولان

من به خدای پدر، قادر مطلق، خالق آسمان و زمین ایمان دارم و به عیسی مسیح، پسر یگانه اش، خداوندان ایمان دارم، او که نطفه اش به قدرت روح القدس شکل گرفت و از مریم باکره متولد شد. به دست پنتیس پیلطس عذاب کشید، مصلوب گشت، جان سپرد، دفن شد، به جهنم نزل کرد، روز سوم از مردگان برخاست، به آسمان صعود نمود و اکنون در دست راست خدای پدر، آن قادر مطلق، نشسته است و از آنجا بازمی گردد تا زندگان و مردگان را داوری نماید. من ایمان دارم به روح القدس، به کلیسای مقدس مسیحی، به مشارکت مقدسان، به آمرزش گناهان، به رستاخیز بدنها، و به حیات جاودانه، آمین.

ده فرمان

(خروج فصل ۲۰)

و خدا تکلم فرمود و همهٔ این کلمات را بگفت: «من هستم یهوه، خدای تو، که تو را از زمین مصر و از خانهٔ غلامی بیرون آوردم. تو را خدایان دیگر غیر از من نباشد.

صورتی تراشیده و هیچ تمثالی از آنچه بالا در آسمان است و از آنچه پایین در زمین است و از آنچه در آب زیر زمین است برای خود مساز. نزد آنها سجده مکن و آنها را عبادت منما، زیرا من که بیهوه، خدای تو، می باشم، خدای غیور هستم که انتقام گناه پدران را از پسران، تا پشت سوم و چهارم، از آنانی که مرا دشمن دارند می گیرم و تا هزار پشت بر آنانی که مرا دوست دارند و احکام مرا نگاه دارند رحمت می کنم. نام بیهوه خدای خود را به باطل مبر، زیرا خداوند کسی را که اسم او را به باطل برد بی گناه نخواهد شمرد. روز سبت را یاد کن تا آن را تقدیس نمایی. شش روز مشغول باش و همه کارهای خود را به جا آور. اما روز هفتمین سبت بیهوه، خدای تو، است. در آن هیچ کار مکن، تو و پسرت و دخترت و غلامت و کنیزت و بهیمهات و مهمان تو که درون دروازه های تو باشد. زیرا که در شش روز خداوند آسمان و زمین و دریا و آنچه را که در آنها است بساخت و در روز هفتم آرام فرمود. از این سبب، خداوند روز هفتم را مبارک خوانده، آن را تقدیس نمود. پدر و مادر خود را احترام نما تا روزهای تو در زمینی که بیهوه خدایت به تو می بخشد دراز شود. قتل مکن. زنا مکن. دزدی مکن. بر همسایه خود شهادت دروغ مده. به خانه همسایه خود طمع مورز و به زن همسایهات و غلامش و کنیزش و گاوش و الاغش و به هیچ چیزی که از آن همسایه تو باشد طمع مکن.»

